विदूषकश्च चिच्छेद धावित्वा तस्य तं क्रुधा ।
एकखड्गप्रहारेण बाहुं सपदि रक्षसः ॥ २१४ ॥
छिन्नबाहुः पलाय्याशु जगाम स निशाचरः ।
भूयो नागमनायैव तत्सञ्चोत्कर्षभीतितः ॥ २१५ ॥
प्रबुद्धा वीक्ष्य पतितं रक्षोबाहुं नृपात्मजा ।
भीता च जातहर्षा च विस्मिता च बभूव सा ॥ २१६ ॥
प्रातश्च ददृशे राज्ञा देवसेनेन तत्र सः ।
स्वसुतान्तःपुरद्वारि स्थितश्छिन्नच्युतो भुजः ॥ २१७ ॥
इतः प्रभृति नेहान्यैः प्रवेष्टव्यं नरैरिति ।
दत्तो विदूषकेणैव सुदीर्घः परिघार्गलः ॥ २१८ ॥
ततो दिव्यप्रभावाय तस्मै प्रीतः स पार्थिवः ।
विदूषकाय तनयां तां ददौ विभवोत्तरां ॥ २१९ ॥
ततस्तया समं तत्र कान्तया स विदूषकः ।
तस्थौ दिनानि कतिचिद्रूपवत्येव संपदा ॥ २२० ॥
एकस्मिंश्च दिने सुप्तां राजपुत्रीं विहाय तां ।
स ततः प्रययौ रात्रौ तां भद्रां प्रति सत्वरः ॥ २२१ ॥
राजपुत्री च सा प्रातस्तं ददर्श न दुष्खिता ।
आसीदाश्वासिता पित्रा तत्प्रत्यावर्तनाशया ॥ २२२ ॥
सो ऽपि गच्छन्नहरहः क्रमात्प्राप विदूषकः ।
पूर्वाम्बुधेरदूरस्थां नगरीं ताम्रलिप्तिकां ॥ २२३ ॥
तत्र चक्रे स केनापि बणिजा सह संगतिं ।
स्कन्ददासाभिधानेन पारमब्धेर्यियासता ॥ २२४ ॥
तेनैव सह सो ऽनल्पतदीयधनसंभृतं ।
यानपात्रं समारुह्य प्रतस्थे ऽम्बुधिवर्त्मना ॥ २२५ ॥